

Poeme

Nicolae Coande

Un oraș cu genunchii juliți

Lumina secretă din privirea ta în dimineți
încearcă-nate de cafea -
soarele strănută ca o pisică salvată din trompeta
pierdută de îngerul chefliu
în mijlocul maidanului unde cirul fumegă vesel
în aplauzele pinguinilor dresați. Se mai văd
lăbuțe în aer,
doi delfini pe trotuar printre pietoni eleganți,
sufletul însîngerat într-o băltoacă
și asfințitul cum roșește ca o fată care și-a uitat
degetul mic în buzunarul primului iubit
Printre grămăjoare de cenușă frumos aliniată
un băiat fără piele
scrie pe cer o rugăciune auzită
în gura de canal a lumii,
de pe coperta noii evanghelii un bancher ostentiv
scoate cu lopățica din seif
nisip pentru copiii care trebuie ajutați să cadă
din povești în cruda realitate cât mai lin.
Lumina secretă din privirea ta - un oraș cu genunchii juliți.

Sfârșitul

Ți-e frică uneori că nu vei mai vedea vreodată un chip
care te-a iubit?

Desenul copilului pe zid în lumina dimineții,
parcă o furnică dusă de ape într-o coajă de nucă
ar striga împotriva tăcerii pe maluri -
oamenii zîmbesc îmbrățișați de venin,
oul gușterului pulsează trecut de grătarele timpului.
Sfârșitul e o însumare de voci, muzica ce vine spre noi.
Doar inima altei furnici bănuiește ceva
și tu poate cu partea ta de liniște
că viața neștiută a cuiva care se-neacă
ne strigă pe toți pe nume
din prima zi a lumii
cu vocea unui copil serios.
Ți-e frică uneori că nu vei mai atinge inima
care te-a iubit?

Îngerii proști

Nu era epoca noastră. Ne-au momit cu o jucărie de cîrpe
un joc sportiv între băieți, figuri fără înțeles și fără timp,
inacceptabile cantilene, deja învechite suluri de aer
în sticle unde duhul era absent. Plictiseala ne omora.
Nu era epoca noastră. Zimbetul și duiosia mereu aceleași
constelații pe chipurile noastre șterse -
mîndri și îndrăgostiți nepăsători la toată zgura,
la pumnii pe care sufletul îi încasa
cu o naivitate ce făcea din noi îngerii proști ai unui zeu
atît de tînăr și nepriceput
că l-am iubit chiar și atunci cînd complota cu ei
să ne umilească
pentru că am îndrăznit să credem că vom fi
furnicile îngîndurate care-i vor duce trupul greu
în soare atunci cînd lumea va-ngheta.
Omul nu sa născut încă:
o bucată de lut cerșind altei
bucăți de lut.

Secunda

Orice femeie care-ți seamănă e răsăritul fiecărui bărbat
ieșit din coapsa ei.
Mă trezesc dimineața cu gândul că exiști deja
pe cer,
o portocală scăpată de un copil răsfățat,
cu miezul la vedere.
Și dacă este așa cum spun savanții că vom trăi mai mult
mergînd întruna spre răsărit,
cu amurgul pe umeri,
o secundă la un mileniu e de ajuns să schimbe timpul
și viața noastră dintr-o altă lume –
mereu copii, mereu ca la-nceput, nemișcați
în inutila splendoare a minții.
Înaintează spre tine fără grabă
ca un soldat al soarelui fără chip.
Sufletul sa născut în larg –
o clipă după ce nu vom mai fi
voi vorbi încă despre dimineața cînd ai fost pe cer.
Cei ce nu te-au cunoscut îmi vor da dreptate.

Vară, spre sfîrșitul lumii

Mai tînăr de atît nu pot fi. Tu alături de mine
într-un pahar al minții – nimic nu ne clatină.
Bruni, inspirați, aidoma cubulețelor de gheață carbonică
pe limba unui băutor de coniac. Vară, spre sfîrșitul lumii.
Ziarul de mîine spune în ce secol am fost,
ultimul pod peste Styx se leagănă-n gol,
de undeva saxofonul unui adolescent
lasă corijent profesoara de muzică
așa cum poezia lasă omul să-și numere banii
și restul dat la tot ce plătim cu sufletul.
Grația a intrat în pămînt, doar dîra ei de lumină
scoate avioanele din hangare pe cer – inamic invizibil la orizont.
Tu alături de mine, un anotimp curbat spre începutul lumii,
un gît de lebedă întors spre pieptul unui pui mort
în cuburi de gheață. Poduri
pentru cei părăsiți.

Somn

Cînd ninge greu și știi că ninge pînă-n somn
ai vrea să dormi, să te scufunzi
în gîndul altei lumi
uitat de-ai tăi, abandonat de pietre
dus într-un loc unde se-afundă timpul,
un dop făcut de degetul lui Dumnezeu,
pămînt de carne dulce sînge plătit cu sînge,
un plîns căzut în sufletul copilului
ca miezul nucii într-un butoi cu miere,
vieți și ținuturi de unde vom lipsi mereu,
doriți sau nedoriți.
E întuneric pînă-n unghii și e-atît de bine
cînd la trezire lumina te privește
ochi negri în ochi negri –
te-am iubit chiar și atunci cînd în urma ta
ai închis o ușă pînă la sfîrșitul nopții.
Iar morții continuă să vorbească.

Roagă-te să nu se întîmple iarna

Bei încet din cana cu ceai o amintire cu lămîie tăcută,
ceva ce nu se poate spune decît pe întuneric,
figuri încremenite ale celor ce s-au iubit cîndva,
șoapte-ale pietrelor cu scalpuri de morți
și nu știi cînd vor veni să te caute
cu pași de lînă pe zăpadă,
cu sîngele asupra lor,
nu vei apuca să-ți iei haina,
nici ochelarii,
vei privi o fotografie pe masă,
frigul va intra pe sub ușă,
luna – spun unii – nu va arunca lumina ei,
norii pe mare vor aduna timpul – un bătrîn adormit
cu fața în sus
inima va ieși prima din cameră
în ghetuțele copilului de alături,
un șiret se va prinde sub prag
nu poți să iei cu tine pragul cînd pleci,
roagă-te să nu se întîmple iarna
cînd oamenii sînt mai rari și mai singuri.